

Rechtskrondig Weekblad

Vereeniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elken Zondag

Abonnementsprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185 22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken ter bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller

Mr RENE VICTOR
Italiëlei, 99, Antwerpen

Opgaaf betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS
Mechelsche Steenweg, 201, Antwerpen

HET NIEUWE DUITSCHE STRAFRECHT

Rede uitgesproken door Mr L. Peereboom ter openingszitting van het Vlaamsche Pleitgenootschap der Balie van Brussel, op Zaterdag 24 October 1936.

Heer Voorzitter,
Mijne Heeren,

Spreeken over het nieuwe Deutsche Strafrecht is ongetwijfeld op dit oogenblik nog een waagstuk. Volgens onze begrippen schijnt het onderwerp geweldig omvangrijk en toch is het tot dusverre uiterst beperkt. — Wanneer ik zeg beperkt, dan bedoel ik daarmede in de eerste plaats het studiemateriaal over dat onderwerp, alles wat errond en erover gedacht en geschreven werd — en meer nog datgene wat gerijpt is tot een volgroeide juridische vrucht.

Ik zal het dan ook niet wagen voor uwen geest op te wekken het nieuwe gebouw van het hendaagsche Deutsche Strafrecht. Veeleer zal ik mij beperken tot het aanwijzen van de hoeksteen en den stijl waarin het gebouw van het nieuwe Deutsche Recht in de algemeene sfeer van de Derde-Rijks-opvattingen werd opgetrokken — meer bepaaldelijk tot het situeeren van het Strafrecht in deze ons nog onbekende atmosfeer en het belichten van enkele feiten van dezen juridischen Neubau vooral waar die grondig afwijkt van de beginselen waardoor ons eigen strafrecht geschraagd wordt, om dan ten slotte er een paar persoonlijke bedenkingen aan toe te voegen die mij bij het verwerken van de te behandelen stof voor den geest zijn gekomen.

In het algemeen draagt het Nieuwe Deutsche Recht in zich een overtuigingsstuwung die mij stellig interesseert als jurist, maar mij als mensch, ik erken het, den angst in het hart jaagt.

Wanneer de jurist tot dusverre een weinig uitgediepte doctrine ontmoet dan staat de mensch daarentegen voor uitslagen of experimenten die aan de nieuwe Rechtsleer een eigen kleur geven, maar ik zou haast zeggen ook een brandmerk. Om U de leidende ideeën van dit Nieuwe Recht bij te brengen, kan ik mij veilig steunen op de verklaringen van Dr. Frank, Reichs Minister en Voorzitter van de Akademie voor Deutsch-Recht. Op 15 Mei van dit jaar, werd de vijfde Deutsche Juristen dag gehouden of, om heel precies te zijn, de «Tag der Bünde Nationalsozialistischer Deutscher Juristen».

Een toespraak werd gehouden door Dr. Frank voor de leden van het «Istituto fascista de Cultura».

Zij bevat, hetgeen de Reichs Minister de groote revolutionaire «umwertung» waardeomzetting of omwenteling, noemt van de oude rechtsprincipen.

«Der Staat war in der Zeit des Liberalismus und Marxismus, der Demokratie und des Parlamentarismus»... De Staat was een op zich zelf staand iets geworden dat afgezonderd leefde van de «Volksgemeinschaft», — met eigen

winstbejag en dito neigingen. Het Volk leefde zijn natuurleven verder, de Staat volgde zijn eigen afgebakenden weg zoo dat finaal :

« der Staatsrepräsentant nicht mehr Volksrepräsentant war. »

« Die erste grosze revolutionäre Umwertung die der Nazional Socialismus gebracht hat, ist Volks Primat ».

Ik wensch de Duitsche terminologie onvertaald te behouden en ik denk dat het zoo past, omdat ik, objectief gesproken, verlang, dat Dr Frank verantwoordelijk blijve van den klemtoon dien hij onbetwistbaar legt op den politieken uitslag die ligt aan den grond van de houding der vooraanstaande Duitsche Juristen.

De tweede waardeomzetting die door het Nationaal Socialismus betracht wordt is de wijziging van den vroegeren inhoud van het begrip Gesellschaft of maatschappij. Dit begrip wijst in het liberalistisch-democratisch-marxistisch systeem op eene gemeenschap die eigenlijk maar eene « An-einander-reihung » is, dit is de som van naast elkaar staande individuen, wier eigen Ik den voorrang kreeg op het Volksgeheel. Het primaat van den persoon en het « Enrichissez vous » moet op den achtergrond verdrongen worden, omdat het oude Eigennut voor Gemeenschapsnut de plaats moet ruimen. De nieuwe formuleering luidt aldus : Gemeinnutz vor Eigennutz. Dit beteekent geenszins, onteigening of vernietiging van persoonlijke initiatieven, maar duidt aan dat men bij « alle handelen, alle doen of laten, eerst aan het nut der gemeenschap moet denken, waardoor het aan elk Duitscher gegeven zal worden om zich meer vrij en onverhinderd in zijn eigen levenssfeer te bewegen.

« In dieser Gemeinschaft von Soldaten dieses Lebenskampfes sehen wir das Ideal einer kameradschaftlichen Gesellschafts-Ordnung ».

De derde revolutionaire vooruitgang ligt in de omwerking van het Volksbegrip. Het volk, dixit Dr. Frank, dat eenmaal in de schoone tijden, wanneer er nog ruimte in Europa was, een door het bloed-bepaalde stamgemeenschap genoot, is nu vervallen tot een agglomeraat van staatsburgers. Het Nationaal-Socialisme leert aan het volk opnieuw dat Ras en bloed elementen van eenheid zijn. Al het grootsche en verhevene komt uit de gemeenschappelijke bloedbestanddeelen van een volk.

Automatisch door deductie, volgt hieruit dat wie niet-Duitscher is, gescheiden moet worden

van den Volksinhoud en logisch draagt dit concept in zich het Jodenprobleem.

« Ganz anders wie in andern Ländern Europas glaubte eine gewisse art von Juden, das deutsche Volk schon als Object dem Weltbol-schevismus zutreiben zu können. — Eine grosze Zahl der Führer der demokratisch-marxistisch-bolschewistischen zersetzungparteien waren Juden ».

En de haat tegen de Joden zou van dag tot dag aangegroeid zijn, doordat zij zich overal ingewerkt hadden en meestal de belangrijkste posten bezetten. Wij erkennen de Joden niet als Duitschers, — daar zij niets met ons gemeens hebben, noch in bloed, noch in ras. De Jood kan in Duitschland ongestoord voortleven, maar hij heeft geen uitstaans meer met de Duitsche politiek, noch met het Duitsche kultureel en sociaal leven.

« Das Juden-Problem für Deutschland existiert nicht mehr als Gesetzgeberische Aufgabe ». Het Jodenprobleem in Duitschland wordt niet meer beschouwd als objekt voor wetgeving.

De vierde revolutionaire waardeomzetting heeft betrekking op de wijze waarop de wil des Volks zich openbaar uitdrukt. Hier is de oplossing eenvoudig. Het spel van meerderheid tegenover minderheid heeft uitgediend. De volkswil ligt geheel en alleen besloten in de Autorität des Führers. Hij vereenigt in zijn persoon tegelijk, het hoogste staatsgezag en de regeeringsleiding, — de vroegere bevoegdheden van den Rijkspresident versmolten met die van den Rijkskanselier. Hij is daarbij het uitsluitend opperhoofd van de nationaal-socialistische duit-sche arbeiderspartij die over het Duitsche volk regeert.

Die principen van Staat, maatschappij, volk en wilsuitdrukking zijn de hoeksteen waarop de nationaal-socialistische rechtsleer is opgebouwd, in nauw verband met de vijf grond-bepalingen waarop de wetgevende arbeid steunt, met name : ras, bodem, staat, nationale eer en nationale arbeid.

Juist die grondbeginselen zijn de oorsprong geworden van wetten of besluiten die een beschermingssysteem voor den nieuwen Staat hebben verwezenlijkt.

Het zijn de uiting van het algemeen streven dat eigen is aan alle volkeren om krachtvol in vrede en eer, de mogelijkheid te scheppen eigenmachtig een regeeringsvorm uit te werken

onder dekking van een wettencomplex dat er de zelfverdediging van uitmaakt.

Indien er in de details verschillen kunnen bestaan, verklaart Dr Frank verder, in de methoden van wetgeving en in de algemeene principes « liegt im wesentlichen die gleiche Zielrichtung beim Nationalsozialismus und beim Faschismus vor » want allebei volgen zij dezelfde richting die leidt naar « Autoritäre nationale Erneuerungs bewegungen Europas. »

Welke zijn die beschermingswetten ?

De wet op het Rijksburgerschap van 15 September 1935 bepaalt dat alleen Rijksburgers kunnen genieten van volledige politieke rechten. Zijn alleen Rijksburgers, zij die zuiver Duitsch bloed bezitten. En duitisch bloed is « eine Blutzusammensetzung » en bloed agglomeraat dat tenminste uit drie Duitse voorouders voortspuit.

Logisch wordt daaruit afgeleid de verrechtvaardiging van het principieel der bescherming van het Duitse bloed, en in nauw verband daarmee de bescherming van de Duitse eer. Het huwelijk tusschen Joden en Duitschers wordt uitdrukkelijk verboden en overtreding van dit verbod wordt bestraft. Het Duitse bloed eenerzijds beschut door wetsbepalingen wordt verder nog behoed tegen smet door eugenetische maatregelen. De wet van 14 Juli 1933 werd in het leven geroepen ten einde het voortbrengen van erfelijk ziek nakomelingschap te beletten door middel van onvruchtbaarmaking der voortbrengers. Deze wet werd aangevuld door die van 18 October 1935 ter verdediging van de erfgezondheid van het bloed : zij regelt het behoud dezer erfgezondheid in een reeks bepaalde gevallen en duidt zekere huwelijken aan die geen zuiver nakomelingschap geven kunnen waardoor zij als wettelijk verboden moeten beschouwd worden. De erfgezonde Volksgenooten worden ondersteund door den Staat, en door geldelijken hulp bevoorreedigd bij het stichten eener familie. Sedert het ontstaan van het derde Rijk tot Februari 1936, zouden 544.380 huwelijken een steungeld genoten hebben ten bedrage van 312.573.700 R.M. of ongeveer 575 R. M. per gestichte familie.

Wanneer men Duitisch staatsburger is, van Duitisch bloed en daarbij eerbaar, heeft men kans eigenaar te worden van een erfhof en verkrijgt men daarbij den eere naam van Boer. De erfopvolging ervan is wettelijk geregeld, — de dwanguitvoering op zulk soort eigendom

uitgesloten. De regeling van dit punt werd neergelegd in de wet van 29 Sept. 1933 op de Rijkserfhoven. De wet van 16 Maart 1935 besloot tot de instelling der weermacht, per definitie dus een verdedigingsleger. Door deze bepaling gaf de Führer aan het Duitse volk zijne eer terug. De nationale eer kan alleen haren inhoud terug vinden door « de Wiederherstellung der uns im Versailler Vertrag genommene deutsche Wehrfreiheit ». Het begrip der eer wordt echter verruimd en omvat volgende verplichtingen : weermacht-luchtverdediging en algemeene arbeidsdienstplicht. Deze laatste verplichting zal de duitse jeugd opnieuw den handarbeid leeren achten en bij haar de volksgemeenschapsgedachte, in nationaalsocialistischen zin opgevat, dieper inprenten.

Het herstellen van de nationale eer brengt met zich mede het wederopwekken van de Volksgetrouwheid. De nationaalsocialistische staat heeft als plicht onverbiddelijk alle aanvallen tegen de Volksgemeenschap te fnuiken. De strijd zal vooral gericht worden tegen de « liberalistische Verbrechens-Bekämpfung ». De wet van 24 November 1933 handelt over de « gefährliche Gewohnheitsverbrecher » de recidivisten dus, en het axioma « nulla poena sine lege » — keine Strafe ohne gesetzliche Strafdrohung, — geene straf zonder wettelijke strafbedreiging wordt in het nieuwe recht omgezet in « kein Verbrechen ohne Strafe » nullum crimen sine poena.

Voorals de wet van 20 Januari 1934 op het nieuwe arbeidsrecht, meer nog dan de andere takken van het recht, zal met de oude marxistische ideeënwereld afrekenen, en de grondgedachte van die wereldbeschouwing, den klassenstrijd over boord werpen. In plaats daarvan stelt het nationaalsocialisme de gedachte der bedrijfgemeenschap tusschen werkgever en werknemer, berustend op wederzijdsche trouw en gezamenlijke betrachtting van het gemeenschappelijk nut van volk en staat. En Rijksminister Frank besluit zijn toespraak welke ik tot dusverre in hare groote lijnen heb willen weergeven met de volgende geruststellende verklaring aan de Italiaansche rechtsgeleerden te Leipzig aanwezig :

« Wij willen de materialistische wereldschikking voortkomende uit het Romeinsche recht, vervangen door het Duitse gemeenschapsrecht. Onze pogingen zijn niet zoozeer gericht

tegen het oude Romeinsche recht, noch tegen zijne klassieke vormen, maar wel tegen hetgeen er later werd uit afgeleid. Het nieuwe recht zal stelling nemen tegen de uitpattingen van het liberalisme, — het zal worden « ein Bollwerk gegen der Übersteigerungen des Liberalismus, »

* * *

Dit voorafgaande schematische overzicht van de rede van Dr Frank was ongetwijfeld van aard om U de volkomen nieuwe atmosfeer te doen aanvoelen, atmosfeer waarin de ontwikkeling van het Duitsche Recht heeft plaats gevonden.

De beperkte tijdruimte nochtans laat niet toe een vollediger beeld van deze ontwikkeling voor U op te hangen.

Het zal U zeker niet verwonderen, te vernemen dat de geschetste ideeën omwenteling zich bepaald scherper afgeteekend heeft, op gebied van het Duitsche Strafrecht ?

Op het internationaal Congres over Strafrecht en gevangeniswezen te Berlijn in 1935 gehouden, stonden dan ook de twee strekkingen die het traditioneele, en het nationaal-socialistische strafrecht vertegenwoordigden schrap tegenover elkaar.

Stemmingen over moties die moesten aangenomen of verworpen worden, gaven een verschillenden uitslag naarmate de stemming ging per hoofd of per land. Per hoofd viel de stemming ten voordeele uit de nationaal-socialistische opvattingen omdat zij de meerderheid waren in getal. Per land stelde de stemming echter telkenmale weer opnieuw de traditioneele opvattingen op den voorgrond. De algemeene indruk was ongetwijfeld pijnlijk. Sedert dien grepen nog andere conferenties plaats, op 1 December te Parijs en op 10 October laatstleden te Londen, waarop onder meer België, Engeland, Frankrijk, Spanje, Skandinavië en de Vereenigde Staten vertegenwoordigd waren en waar telkenmale de evolutie van het Nieuwe Duitsche Strafrecht ernstig onderzocht werd.

De verslagen van deze opeenvolgende congressen laten ons toe van dichterbij kennis te maken met bepaalde grondbeginselen die definitief met de traditie willen afbreken en de huidige evolutie van het Duitsche Strafrecht beheerschen. Laat mij trachten enkele dezer beginselen eenigszins nader te belichten :

Een van de axiomas van ons strafrecht is het

bekende principieel « Nulla poena sine Lege » dat in het nieuwe Duitsche strafrecht vervangen wordt door den stelregel « nullum crimen sine poena ».

De grondslag van het principieel dat wij huldigen en waarvan ik persoonlijk voorstander ben, vindt zijn oorsprong historisch bij John Locke, Engelsch wijsgeer die de aanduiding ervan reeds vond in de Magna Charta, art. 39 welke als eerste formulering van dit beginsel mag doorgaan. Dit artikel begint met « nullus liber homo » geen enkel vrij man... Een vrij man... het begrip doet zoo vreemd aan wanneer men het nieuwe Duitsche recht doorwandelt waar alleen maar als enkeling de Führer bestaat die zich daarenboven moeilijk een « vrij man » zou kunnen noemen. Het beginsel « geene straf zonder voorafgaandelijke wet » bestond niet in het oude Romeinsche recht, noch in het Germaansche. Tot aan de Fransche revolutie ging alles « ad arbitrium judicis » en dit arbitrium stond veelal gelijk met willekeur van den Vorst of van den Rechter.

Op 26 Oogst 1789, brengt art. 8 van de Déclaration des droits de l'homme et du citoyen aan het volk den waarborg dat die willekeur voortaan zal uitgeschakeld worden. « Nul ne peut être puni qu'en vertu d'une loi établie et promulguée antérieurement au délit et légalement appliquée. »

Deze stelregel was het natuurlijk uitvloeisel van de ontwikkeling der Wijsbegeerte van de verlichting.

« Le Juge est la bouche qui prononce les paroles de la loi », zegt Montesquieu en hoe kan hij dus een wet opleggen indien zij niet vooraf bestaat.

Locke had ten andere reeds vroeger het uitgangsprincipieel aangegeven op volgende wijze :

« De mensch is van nature vrij en aan geen dwang onderworpen. Om zich zelf en zijn eigendom beter te kunnen beschermen gaat hij *vrij* een contract aan met anderen en zoo « he enters in society ».

Hij staat dus een gedeelte van de macht die hij over zich zelf bezit af aan den Staat met inbegrip van de bevoegdheid om te straffen. Een der voorwaarden voor deze machtsoverdracht is, dat de Staat onderworpen zij aan regels : bij standing rules, — bij declared laws. Immers ware het anders dan zou de mensch door deze overdracht zijn toestand verslechteren vermits hij « in natuurstaat » gerechtigd is zich

zelf te verdedigen. De Duitse wijsgeer Feuerbach uit zich in meer juridische termen wanneer hij verklaart dat de strafbedreiging psychologisch het tegengewicht uitmaakt van de lust die tot het begaan der misdaad trekt, — eene strafbedreiging die krachtig werkt zal de misdaad voorkomen. Dit kan echter alleen maar gebeuren wanneer de strafbedreiging de menschen bekend is. Vandaar dat zij noodzakelijkerwijze moet vaststaan.

De besproken stelregel is in de wetgeving van de meeste Europeesche landen opgenomen vooral tengevolge van het wantrouwen dat tegen de overheid heerschte en dat zijn oorzaak vond in hare arbitraire houding; — de afkeer van het absolutisme gaf natuurlijk aanleiding tot het opkomen van den groeienden drang naar recht en vrijheid, uiting der zelfverdediging van het individu.

Dit grondbeginsel bleef het strafrecht beheerschen tot voor enkele jaren, en op het 9de Internationaal Congres van Strafrecht kon Sir Evelyn Ruggles nog besluiten met de woorden: «Er is hier een gemeenschappelijk streven voorhanden om betichting en straf met meer en meer redelijkheid te omkleeden, ze in gerechtigheid en op humane wijze aan te voelen en toe te passen».

Maar gansch omgekeerd spreekt het nieuwe Duitse recht. Van beperking in de interpretatie van de strafwet is er geen spraak meer — aangepaste aanschrijving en subjectieve toepassing zijn er nu de algemeen geldende regel. De Rechter wordt geleid door de principieele bewering, door Minister Frank vooruitgezet dat «al wat Deutschland dient, recht is en al wat Deutschland schaadt onrecht».

De objectieve maat bestaat er dus niet meer. Iemand die iets misdaan heeft, zal niet meer gestraft worden, omdat hij een overtreding beging van een verbod, dat bestond, dat hij kende of moest kennen, dat een onderscheiding tusschen goed en kwaad uitmaakte. Maar hij kan gestraft worden omdat hij eene daad gesteld heeft die niet strookt met den geest van het derde Reich, dit is met de nationaal socialistische wereldbeschouwing. Het misdrijf door den betichte begaan zal dus vooral bestaan wanneer hij niet akkoord gaat met de gedachten of den wil van het Volk, met andere woorden wanneer hij een daad stelt die niet in eenstemming is met den wil van de leiders van het volk, — en in laatste instantie, niet beant-

woordt aan den wil van hem die het Volk vertegenwoordigt, den Führer.

Het schijnt mij, op zijn minst, niet gewaag te beweren dat willekeur kan of zal voortspruiten uit een juridische verhouding waarin de eene partij oordeelt naar een wet die zij zelscheppen kan over een andere partij die het oogenblik dier schepping moet afwachten, om de overtuiging te krijgen, dat hetgene mischien in onwetendheid uitgevoerd, nu plots iets strafbaars geworden is. De Nationaal-socialist deelt deze meening echter in geen deele indien men oprecht en in den grond met de nationaal-socialistische ideologie medevoelt, loopen men geen gevaar, — vermits men weten zal per intuïtie, wat mag gedaan worden en wat men moet vermijden, zoodat men nooit aan de wet zal te kort komen en dus ook nooit gestraft kan worden. Enkel diegenen die op de nieuwe begrippen niet ingaan, er tegen strijden, of onverschillig tegenover staan, loopen gevaar: het nationaal leven geweld aan te doen. Onwettend staan tegenover de eischen van den Staat is niet te billijken, en nog minder te verorshuldigen. De eischen van den Staat zijn zo gezegd gekend door alle burgers even zoodat in onze rechtsopvattingen geldt: «Nul n'est censé ignorer la loi».

Onnoodig daarover uit te weiden. Dat kwaad kan bestaan buiten geschreven of nomaatieve wet, is zeer goed mogelijk; dat zelf door sociale of economische verandering nieuwe delicten kunnen ontstaan is niet uitgesloten, maar dat ze eerst in een regel moet vastgelegd worden, vooraleer, zij kunnen beschouwd worden als iets dat den mensch bindt en eventueel tot straf leiden kan, schijnt men en dit volgens onze opvattingen, onontbeerlijk. Hierin ligt dan ook een begripsverschil dat werkelijk als een credo-verschil moet beschouwd worden.

Wanneer de leider een verlicht despoot kan zijn persoonlijke kultuur en moreele waarde in zekere mate een waarborg zijn, of ten minste verklaren dat men zich aan zijn wil zou onderwerpen. Is dit echter niet het geval dan wordt de houding van den enkeling die afstaat doet van zijn voorrecht een vrij man te wezen uiterst bedenkelijk. Want indien het oude principe, geen straf zonder wet alhoewel soci onvolmaakt, toch een waarborg is op, zich te voor den enkeling, vervalt alle beveiliging wanneer hij staat tegenover een rechter, die l

delict kan scheppen, en tegelijk de straf die er op zal toegepast worden.

De grondslag van deze principieele omwenteling in het strafrecht is gelegen in de noodwendigheid om in het nieuwe strafrecht over zooveel mogelijk middelen te beschikken ter verdediging van den nieuwen staat, tegen zijn sociale en politieke tegenstanders.

Deze nieuwe opvatting stelt de mogelijkheid open voor den strafrechter, om, in geval er eene daad niet speciaal voorzien werd als strafbaar, maar als er nochtans een beslissing bestaat die soortgelijke daden bestraft, de toepassing van deze laatste strafbepaling per analogie uit te breiden, indien het juridische concept van de beslissing en den gezonden Volkszin eene straf eischen. Hierdoor wordt de scheidingslijn tusschen de poging en het daadwerkelijk overtreden der wet weggevaagd, en in plaats van het zorgvuldig toetsen der feiten aan een bepaalden straftekst, zal de persoonlijke willekeur van den Rechter, misschien zelfs goed bedoeld, het pleit beslechten.

Ook met betrekking tot de toepassing van de strafwet, brengt het Nieuwe Deutsche Strafrecht een grondige wijziging: de territorialiteit van het Strafrecht wordt ten deele opgeheven. Al wie zich plichtig maakt aan verraad gepleegd tegen het Deutsche vaderland en tegen de regeering, het weze zelfs een vreemdeling op vreemd grondgebied kan voortaan in Deutschland gevonnist en gestraft worden. Het is de eerste maal in de geschiedenis dat een Staat zijne penale bevoegdheid uitbreidt tot buiten zijn grondgebied, dit volgens de verklaringen van de juristen Freisler en Guertner.

De beteugeling van de tegenstanders van het regiem eischte deze aanpassing. Ook de opvattingen omtrent het wezen der straf zelf staan in het Nieuwe Deutsche Strafrecht lijnrecht tegenover de traditioneele begrippen.

Volgens onze opvatting is de straf een middel om den misdadiger te verbeteren. Ons optimisme sluit de hoop niet uit den misdadiger op te kunnen leiden tot een speciaal aangepast wezen. De nationaal socialistische opvatting daarentegen leert dat elke fout moet uitgeoefend worden, en dat veroorzaakt leed, maar alleen kan vergolden worden door het berokkenen van leed.

En in dezelfde logische lijn krijgt het gevangenisstelsel en de opsluiting een ander uitzicht en wordt de pijn, de physische pijn vaak de eer-

ste en laatste bewijsreden. Ook zijn de wenken aan cipers gegeven om menschelijk op te treden, niets anders dan een zwakte van het liberalismus en moet hardhandig aan den misdadiger bewezen worden dat hij eene fout beging. Wie niet hooren wil, moet voelen.

De procedure ook onderging een aanpassing in dezen zin dat het onderzoek aan den Rechter onttrokken wordt, en overgelaten aan den Procureur, die ontvangen orders uitvoeren zal. Zoo neemt de Rechtbank nog enkel kennis van dossiers die vooraf gansch klaar gemaakt werden door ambtenaren van het nieuwe regiem.

Het is overigens de Procureur die de rechtbank aanduidt welke met de behandeling der zaak die hij onderzocht heeft belast wordt. Daardoor is ipso facto, de betwisting van de bevoegdheid bepaald door het karakter zelf van het misdrijf uitgesloten.

Traditioneele onafhankelijkheid van den Rechter komt door het fuhrer-princiep en de algemeene strekking der Derde Reichs-ideologie ernstig in 't gedrang. Onafhankelijkheid schijnt mij uitgesloten bij iemand die tot een partij behoort waar kritiek tegen geldende beginselen steeds als een gevaarlijk waagstuk moet beschouwd worden. De Voorzitter van de Rechtbank beslist alleen, bijzittende rechters kunnen enkel een advies geven, maar van zuiver bijkomenden aard. En wat, ten slotte de advocaat wordt in heel dit systeem is gansch eenvoudig: hij heeft als plicht de belangen van den Staat te verdedigen vóór die van zijn cliënt, hetgeen noodzakelijkerwijze zijn bewegingsvrijheid in de beoefening van zijn taak op gevoelige wijze besnoeit.

* * *

Uit hetgeen voorafgaat blijkt reeds op duidelijke wijze dat de ontwikkeling van het Deutsche Recht in 't algemeen, en het Strafrecht in 't bijzonder beheerscht wordt door de politieke ideologie van het Nationaal Socialisme.

De hoofdkaraktertrek wordt op zeer scherpe wijze beklemtoond in de zoogenaamde «Wetten van Nurenberg», die ofschoon louter politieke maatregelen, naar hun inhoud, in den grond, tot werkelijke strafrechtsbepalingen zijn uitgegroeid.

In den loop mijner rede wees ik U reeds op enkele postulaten die den grondslag uitmaken van de Nationaal-Socialistische wetgeving, en waarvan het ras als een der voornaamste mag beschouwd worden. De wetten van Nurenberg

hebben betrekking op de uitzuivering van het ras en zijn een directe uiting van het Antisemitische programma van het derde Rijk.

Daar de tijd beperkt is, is het mij niet mogelijk de invloed van den Franschen schrijver Gobineau op de rasideologie na te gaan maar hij bestaat ongetwijfeld. Het Duitsche ras, indo-germaansch bekeken staat kwalitatief boven de andere. Om het onbevlekt te bewaren is het noodwendig eene scheidingslijn te trekken tusschen zuivere en onzuivere elementen. Onzuivere elementen zijn in hoofdzaak de Joden.

Het racisme heeft zich dan ook onmiddellijk gekeerd tegen de Joden en tegen hen alleen. Het strak-vaste van het dogma sluit alle Joden uit de Duitsche gemeenschap, of zij al dan niet sedert jaren ingeburgerd zijn, of sedert eeuwen den Duitschen bodem bewonen. Gesneuveld zijn in den wereldoorlog geeft aan de joodsche familie geen voorrechten. De oorlog doorgemaakt hebben in plicht en eer, verheft een Jood niet uit zijn huidige minderwaardigheid.

Wie is Jood? Niet enkel degenen die den joodschen godsdienst beoefenen. Want zoo zou een Jood die tot een anderen godsdienst bekeerd is, Arier worden. Het criterium is gelegen in de afstamming, in het bloed. Iemand die voorouders heeft met Ariersbloed, maar daarbij een joodsche grootvader of moeder, wordt een breuk-Arier. Ein drei-viertel Arier. Die bloedzuiverheidstechniek met haar ingewikkelde mathematische formules, (er bestaan zelfs deskundigen bij de Rechtbanken voor het oplossen van de twijfelachtige gevallen) zou kunnen doen glimlachen indien zij in den grond niet diep-tragisch ware in hare gevolgen. Een 50 % Arier heeft reeds Duitsch bloed. Een drei-viertel Arier wordt aan een speciaal regiem onderworpen omdat hij gered moet worden voor de Duitsche gemeenschap. Hem of haar wordt verboden verder met een Jood te trouwen. Hunne afstamming, vroeger 87.5 % Arier, wordt nu door de opgelegde beperking gansch uitgezuiverd en opgeslorpt door de Ariersgemeenschap. Een half Arier verkeert in een gunstiger toestand dan een drei viertel Arier, gezien hij een half Arier, een drei viertel of een volledig Arier en behoudens toelating van de Regeering zelfs een jood kan huwen, hetgeen hem misschien geluk brengt in het hart, maar hem ook ongetwijfeld en definitief de poorten sluit van het indo-germaansche paradijs.

Een dagbladredacteur moet een zuiver bloed-

afstamming kunnen bewijzen; tot in 1800 moet zijn stam onbevlekt bevonden worden. Hetzelfde geldt voor de leden der Nazi partij. Maar om aan de militaire verplichtingen onderworpen te zijn, is een afstamming uit drie voorouders met Ariersbloed voldoende.

Het verbod op het afsluiten van huwelijken tusschen joden en Duitschers dat de nietigheid der verbintenis met zich medebrengt strekt zich ook uit tot huwelijken in het buitenland aangegaan en de nietigheidsvordering wordt van ambtswege ingespannen door het Openbaar Ministerie. Zelfs eischt de bescherming van het bloed dat buiten-echtelijke betrekkingen moeten bestraft worden, en daar ariersbloed de verleiding niet uitsluit, mag de Jood geen meid in zijn dienst nemen of behouden indien zij den geruststellenden ouderdom van 45 jaar nog niet heeft bereikt.

Deze beperkingen aan de gemeenschap opgelegd zijn juridisch niet te verrechtvaardigen. Zij zijn een uiting van den politieken haat die rechtstreeks economisch en sociaal, een gedeelte der bevolking uit haar rechten ontzet, in het verleden zoowel als voor de toekomst, ten voordeele van de partij die aan het bewind is en de natie beweert te vertegenwoordigen. En in elk geval, is die politieke straf geboren uit willekeur, niet gerechtvaardigd door een persoonlijke verantwoordelijkheid welke de gestrafte bewust op zich nam. Het bloed of rasprimaat is geene wettiging, maar enkel eene bewering. De rastheorie is ten andere maar vruchtbaar wanneer zij het innerlijk gevoel «het zich voelen als behoorende tot eenzelfde ras en dit vóór alle experimenteele onderzoeking uitbuit». Zij is dus in de allereerste plaats een gevoelskwestie, subjectief, en zoo gemakkelijker aan te nemen dan wetenschappelijk te verdedigen.

De Nationaal-socialistische rastheoretici beweren vooral de toekomst in het oog te hebben, want zij voelen wel dat het verleden moeilijk dienen kan als argument voor hun opvattingen. Het voortspruiten uit en kleinere groep verengt onvermijdelijk de banden der bloedverwantschap en geeft biologisch als gevolg het automatisch verval van het ras.

Zooals ik reeds zegde is deze dogmatisch ingewikkelde wetgeving niets anders dan een pseudo-wetenschappelijke vorm van een der talrijke antisemitische verschijnselen welke eigen zijn aan de Nationaal-Socialistische ideo-

logie. Het gevolg ervan, is de herinrichting van het Ghetto, ditmaal moreel Ghetto.

* * *

Ik heb dus getracht U in groote trekken de algemeene atmosfeer te schilderen waarin de huidige evolutie van het Duitsche Recht en meer bepaaldelijk het Strafrecht zich voltrekt.

Ik heb gemeend daarbij de grenzen der objectiviteit niet te moeten overschrijden.

Dit inzicht werd nochtans bemoeilijkt door het niet te loochenen feit dat het tegenwoordige Duitsche Recht een onmiddellijke uitlooper is van de politieke evolutie die Deutschland sinds 1933 heeft doorgemaakt.

Het Nieuwe Duitsche Recht is inderdaad een partijrecht. De tegenwoordige Duitsche jurist is niet alleen jurist, maar daarbij nationaal-socialist.

De principieele verklaringen van de woordvoerders van het nieuwe recht hebben een bepaalde tint; zij stellen zich aan als strijders voor een gedachte.

« Het onverbiddelijk verzet tegen hetgeen zij noemen de liberalistische marxistische ideologie en de uitroeiing ervan ».

Scherp kontrasteeren hun stellingen met de nuchtere kalme uiteenzettingen van de denkers der Nederlandsche, Engelsche, Fransche en Duitsche verlichting die de Fransche omwenteling voorafgingen.

Luistert U even als voorbeeld naar een citaat van Condorcet « Des progrès futurs de l'esprit humain ».

Nos espérances sur l'état à venir de l'espèce humaine peuvent se réduire à ces trois points importants : la destruction de l'inégalité entre nations, les progrès de l'égalité dans un même peuple, enfin le perfectionnement de l'homme. Toutes les nations doivent-elles se rapprocher un jour de l'état de civilisation où sont parvenus les peuples les plus éclairés, les plus libres, les plus affranchis de préjugés, tels que les Français et les Anglo Américains ? en verder : Y-a-t-il sur le globe des contrées dont la Nature ait condamné les habitants à ne jamais jouir de la liberté, à ne jamais exercer leur raison ».

Exercer leur raison : nadenken, onderzoeken, aarzelen... en ten slotte toch besluiten. Besluiten maar niet absoluut. Er is niet alleen een waarheid, er zijn ook menschen, en ze eenvoudig negeeren als individuen brengt geen oplossing. Zeker niet, wanneer U enkel in de plaats

stelt een totalitair principieel, wiens ethische onderbouw geenszins berust op het menschelek geweten, en waarin de enkeling geen enkele juridische waarborg vindt voor de ontplooiing van zijn persoonlijk physisch, geestelijk, of zedelijk leven, met een juridisch bestaan.

Die enkele regelen van Condorcet openen nog heden heel wat ruimere perspectieven voor de vrije ontwikkeling van de innerlijke waarde van den mensch.

De Nationaal socialistische ideologie berust, zegt zij, in het Welzijn van het Volk, als gemeenschap, onderworpen aan den Leider, in volle overgave en blind vertrouwen, — wiens intuitieve Wil bron is van de Wet, en die zich ten andere geleid waant door ingevingen van religieuse krachten, — buiten en boven hem, — gebonden ook aan de Natuur in hare animistische opvatting.

Wij staan voor eene Mystiek. Ze is angstwekkend door de sombere ernst van hare stuwing. Zij lag eenvoudig zaad, in het hart van 7 menschen die vergaderden in 1919 te Munchen in eene kleine herberg en daar de Nationaal socialistische partij gesticht hebben. Een club van zeven onbekende politieke praters, waartussen een man, zelfs niet van duitsch bloed, heden fuhrer van het Deutschtum, opgehemeld tot een godsdienst.

Maar het zaad lag ook, zaad van geweld, in die onwettige groepeerings die zich pseudo-romantisch Consul, Wehr Wolf, of Ehrhardt brigade noemden, — of Rosbach Organisation, of Garde kavallerie Schutzen Divizion, — of Zwarte Reichswer- of Vehme.

De politieke moord vierde hoogtij, — zij die als getuige den Florentyner Machiavelli oproept, die zijn boek « Il Principe » schreef om de gunst te verwerven der Medici, die in 1512 een eind maakten aan de vrije instellingen zijner geboortestad.

« Il faut gagner les hommes, ou il faut s'en défaire pour posséder sûrement un Etat nouvellement conquis il faut s'assurer de tous les ennemis de l'ordre nouveau et éteindre la lignée, de ses anciens Princes ».

S'il s'agit d'une ville accoutumée à jouir de la liberté, il faut ou la détruire, ou s'attendre à être détruit par elle ».

En ik denk in ernst, aan confraters zooals Eckstein uit Breslau, — Marum uit Karlsruhe, Joachim uit Berlijn, — Max Plaut uit Kassel, Speigel uit Kiel, Hans Litten uit Berlijn, gedood,

of zelfmoord, of eenvoudig verdwenen, om eenmaal gedacht te hebben dat men vrij man kon zijn, — en menselijk optreden tegenover zijn evennaaste of alleen maar verdraagzaam.

En die mystiek, ontstaan uit den drang van de massa, naar het bovennatuurlijke, om te ontkomen aan de economische filosofische en sociale armoede waarin zij gedompeld lag, keerde zich naar de vaag-gehoopte providentiele verschijning van den Leider. Deze bracht haar eerst een geloof. Nu brengt hij haar eene ideologie waartoe ook behoort het Nieuwe Recht. Of het een geestelijke vooruitgang is, durf ik ten stelligste betwijfelen, want zij behoort tot datgene wat sommigen genoemd hebben het groote fatale ontwikkelingsverschijnsel der twintigste eeuw, het stadium dat de beschaving noodzakelijkerwijze moet doormaan, het fascisme. Dit pessimistisch verschijnsel, zonder vertrouwen in de verbeteringsmogelijkheid van den mensch, dat, erger nog, het «ontmenschen» van den mensch nastreeft, stuurt

onvermijdelijk aan op hetgeen Guérin, in zijn pas verschenen boek: *Fascisme et Grand Capital* noemt: «une dictature policière militaire du type ancien. Le Fascisme n'a plus autant besoin qu'auparavant de cacher son vrai visage, il lui est même utile de légitimer sa domination par une doctrine. Cette doctrine à vrai dire, il n'attend pas d'avoir conquis le pouvoir pour l'élaborer. On la retrouve bien auparavant, sous la plume et dans la bouche de ses chefs, mais noyée dans la phraséologie anticapitaliste. Maintenant la démagogie passe au second plan, cède le pas à la légitimation idéologique de la dictature. Et nous voyons enfin tout à fait clair. La Doctrine fasciste est une vieille connaissance: elle ressemble comme une sœur à la philosophie réactionnaire, à la philosophie de l'ancien féodal et absolutiste».

En het is precies die filosofie, Mijne Heeren, welke door de Burgerij zoo hardnekkig bestreden moest worden, wanneer zij hare ontvoogding en vrijheid verwierf. Ik heb gezegd.

RECHTSPRAAK

Nr 45.

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

10e Kamer. — 6 October 1936.

Voorzitter: M. De Ridder.

Raadshereen: MM. Debeil en Van Dyck
Adv. Gen.: M. Colard.

I. SCHEIDING DER MACHTEN. — GEEN CONTROLE DER RECHTBANKEN — MAATREGELEN DER REGEERING BETREFFENDE DE BESTUURLIJKE POLITIE EN DE OPENBARE ORDE.
II. UITDRIJVING. — BEPERKING VAN DE CONTROLE DER UITDRIJVINGEN DOOR RECHTSMACHT.

I. *De rechtbanken zijn niet bevoegd de besluiten der Regeering betreffende feiten, die de bestuurlijke politie en de openbare orde aanbelangen, te niet te doen.*

II. *De uitvoerende macht neemt besluiten van uitdrijving onder hare verantwoordelijkheid, zonder gehouden te zijn er de redenen van op te geven. De rechtsmacht is niet bevoegd om deze redenen op te zoeken en bijgevolg evenmin om te beslissen dat het besluit genomen werd in omstandigheden die een beraadslaging der Ministers noodzakelijk maakten. In deze aangelegenheden hebben de rechtbanken voor eenige zending na te gaan, in geval van betwisting of de persoon waarvan de uitdrijving is bevolen, vreemdeling is en of hij zich bevindt in een der gevallen voorzien door artikel 2 van de wet van 12 Februari 1897. Voor wat aangaat de redenen der uitdrijving is de eenige controle, door de wet veroorloofd, deze uitgeoefend door de Wetgevende Kamers.*

O. M. t/ S.

Aangezien de betichte, alhoewel behoorlijk gedagvaard niet verschijnt;

Aangezien de rechtbanken, bevoegd om de burgerlijke geschillen te beslechten en de strafwetten toe te passen, het niet zijn om de besluiten der regeering betreffende feiten, die de bestuurlijke politie en de openbare orde aanbelangen, te niet te doen;

Aangezien de uitvoerende macht besluiten van uitdrijving neemt onder hare verantwoordelijkheid zonder gehouden te zijn er de redenen van op te geven; dat het diensvolgens de rechtsmacht niet behoort die redenen op te sporen en, bijgevolg te beslissen dat het besluit tusschengekomen is in omstandigheden die eene beraadslaging der ministers noodzakelijk maakte;

Aangezien in deze aangelegenheden de rechtbanken voor eenige zending hebben na te gaan, in geval van betwisting of de persoon, waarvan de uitdrijving is bevolen, vreemdeling is en of hij zich niet bevindt in een der gevallen voorzien door artikel 2 der wet van 12 Februari 1897; doch voor wat aangaat de redenen der uitdrijving de eenige controle door de wet veroorloofd deze der Wetgevende Kamers is, aan dewelke de Regeering jaarlijks rekening moet geven van de uitvoering die haar werd gegeven. (Hof van Verbreking 13 Januari 1902, Pas. I. 115);

Aangezien in het huidige geval geen enkel der